

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. E.**, zastoupeného JUDr. Lubošem Vosykou, advokátem se sídlem Moulíkova 5, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Prahu 10**, se sídlem Petrohradská 1486/6, Praha 10, o žalobě proti dodatečnému platebnímu výměru č. 960004223 ze dne 3. 7. 1996, č. j. FÚ 9193/920/1996/Sj, vydanému Finančním úřadem v Zábřehu, a proti rozhodnutím č. 970001528 ze dne 25. 11. 1997, č. j. 98903/97/400920/0409, a č. 970001536 ze dne 25. 11. 1997, č. j. 98964/97/400920/0409, vydaným Finančním úřadem v Zábřehu, ve věci daně z příjmů fyzických osob, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2007, č. j. 9 Ca 165/2005 - 80,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost proti výroku I. napadeného usnesení **s e z a m í t á .**
- II.** Kasační stížnost proti výroku II. napadeného usnesení **s e o d m í t á .**
- III.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým tento soud ve výroku I. napadeného usnesení odmítl pro opožděnost žalobu proti dodatečnému platebnímu výměru č. 960004223 ze dne 3. 7. 1996, č. j. FÚ 9193/920/1996/Sj, vydanému Finančním úřadem v Zábřehu, a ve výroku II. napadeného usnesení vyloučil k samostatnému řízení žalobu proti platebním výměrům č. 970001528 ze dne 25. 11. 1997, č. j. 98903/97/400920/0409, a č. 970001536 ze dne

25. 11. 1997, č. j. 98964/97/400920/0409, vydaným Finančním úřadem v Zábřehu.

Jako právní důvod kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel ve své kasační stížnosti, která je pojata velice nekoncepčně, z převážné části rekapituluje obsah napadeného usnesení městského soudu. Stěžovatel napadá usnesení městského soudu z důvodu zmatečnosti, kterou dovozuje z rozhodnutí městského soudu, kdy ve výroku I. odmítá žalobu na částku 67 211 Kč a výrokem II. vylučuje k samostatnému řízení žalobu na daňová penále. Podle stěžovatele soud nevycházel z důkazů spisem, ale z názoru odpůrce. *„Ve věci nelze spekulovat, dovozovat a mít zato, neboť každý důkaz od odpůrce je veřejnou listinou mající osvědčovat skutečnosti v souladu s pravomocí danou zákonodárcem.“* Stěžovatel tvrdí, že „z právního úkonu „zpětvzetí odvolání“ protokolem o ústním jednání ze dne 15. 8. 1996 městský soud nesprávně dovodil, že stěžovatel „za správně vyměřenou částku“ uznal výměr ve výši 67 221 Kč, a dne 30. 8. 1996 převzal toto rozhodnutí do vlastních rukou“. Zmatečnost spočívá podle stěžovatele také v tom, že rozhodnutí finančního úřadu o zastavení řízení bylo učiněno podle ust. § 27 odst. 1 písm. a) a podle ust. § 48 odst. 5, nikoli dle § 48 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o správě daní a poplatků“), jak dovodil městský soud opakovanou citací nesprávného tvrzení odpůrce. V této souvislosti stěžovatel podrobně rekapituluje průběh řízení před finančními orgány a kasační stížnost doplňuje o celou řadu nesouvisejících a těžko srozumitelných tvrzení, jakož i výtek a námitek proti postupu těchto orgánů v jeho věci. Současně stěžovatel cituje celou řadu vybraných ustanovení s. ř. s. a zákona o správě daní a poplatků a zabývá se též ust. § 58 zákona o správě daní a poplatků a institutem příslušenství daně. V závěru kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že *„kauza trvá od 8/96 již víc než 11 let. Stěžovatel byl po její dobu v dobré víře v její narovnání nebo urychleném prominutí nezákonného penále, které se odrazilo v nemožnosti jiného podnikání pro takto určený dluh u FÚ, dále nenalezení vhodné práce a tím i obdržení velmi malého starobního důchodu. Namítá se, extrémním nesouladem postupu ve správním řízení a dosavadní délkou sporu překračuje tato kauza již nyní trojnásobně povolený limit pro spor určený Mezinárodním soudem ve Štrasburku.“* S ohledem na výše uvedené proto stěžovatel navrhl zrušení usnesení městského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu spisu, který měl Nejvyšší správní soud k dispozici, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Žalobou ze dne 10. 12. 2004, podanou u Obvodního soudu pro Prahu 10 dne 13. 12. 2004, v níž jako žalovaný je označen Finanční úřad pro Prahu 10, se stěžovatel domáhal přezkoumání: a) dodatečného platebního výměru č. 960004223 ze dne 3. 7. 1996, č. j. 9193/920/1996/Sj, vydaného Finančním úřadem v Zábřehu, na částku 67 211 Kč (dále též „dodatečný platební výměr“); b) platebního výměru č. 970001528 ze dne 25. 11. 1997, č. j. 98903/97/400920/0409, vydaného Finančním úřadem v Zábřehu, na daňové penále ve výši 14 601 Kč (dále též „platební výměr na penále č. 1“); a c) platebního výměru č. 970001536 ze dne 25. 11. 1997, č. j. 98964/97/400920/0409, vydaného Finančním úřadem v Zábřehu, na daňové penále ve výši 72 666 Kč (dále též „platební výměr na penále č. 2“).

Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 24. 3. 2005, č. j. 17 C 506/2004 - 11, byla předmětná věc dle ust. § 104b odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 7 odst. 5 s. ř. s., ve znění platném pro projednávanou věc, postoupena Městskému soudu v Praze jako soudu věcně příslušnému.

Kasační stížností napadeným usnesením městského soudu ze dne 31. 8. 2007, č. j. 9 Ca 165/2005 - 80, byla ve výroku I. žaloba proti dodatečnému platebnímu výměru odmítnuta podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro opožděnost a ve výroku II. byla žaloba proti platebním výměrům na penále č. 1 a č. 2 vyloučena postupem podle ust. § 39 odst. 2 s. ř. s. k samostatnému řízení, a to z důvodu vhodnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je zčásti nedůvodná a zčásti nepřipustná.

K nedůvodnosti kasační stížnosti:

Podle ust. § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Podle ust. § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

V této věci považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné poznamenat, že kasační stížností je napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, v takovém případě přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS). Stěžovatelem tvrzené důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jsou proto z povahy věci vyloučeny.

K vlastnímu obsahu podané kasační stížnosti je pak podle Nejvyššího správního soudu třeba uvést, že i přes její nekonceptčnost a strohost, z ní lze dovést obecný nesouhlas stěžovatele s rozhodnutím městského soudu, kterým byla odmítnuta pro opožděnost jeho žaloba proti dodatečnému platebnímu výměru. Svůj nesouhlas stěžovatel opírá zejména o zmatečnost řízení před městským soudem, kterou dovozuje z rozhodnutí předmětného soudu, kdy ve výroku I. odmítl pro opožděnost žalobu proti dodatečnému platebnímu výměru a výrokem II. vylučuje k samostatnému řízení

žalobu proti platebním výměrům na penále č. 1 a č. 2. Zmatečnost spočívá podle stěžovatele také v tom, že rozhodnutí finančního úřadu o zastavení řízení bylo učiněno podle ust. § 27 odst. 1 písm. a) a podle ust. § 48 odst. 5, nikoli dle § 48 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků, jak dovodil městský soud opakovanou citací nesprávného tvrzení odpůrce. Nejvyšší správní soud považuje v této souvislosti za vhodné zdůraznit, že zmatečnost řízení před soudem může v souladu s ust. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. spočívat toliko v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Stěžovatel proto musí v kasační stížnosti uvést, která z podmínek řízení chyběla, ať již nedostatek pravomoci soudu k projednání a rozhodnutí věci, či nedostatek způsobilosti být účastníkem řízení, nebo nedostatek procesní způsobilosti, popř. nedostatky v zastoupení těch, kteří nemohli před soudem vystupovat, či který soudce a z jakého důvodu měl být z rozhodování vyloučen apod. Vzhledem ke skutečnosti, že tvrzení stěžovatele se nikterak netýkají těchto okolností, nelze v souzené věci o zmatečnosti řízení před městským soudem hovořit.

Stěžovatel dále tvrdí, že městský soud nesprávně dovodil z právního úkonu „zpětvzetí odvolání“ protokolem o ústním jednání ze dne 15. 8. 1996, že stěžovatel „za správně vyměřenou částku“ uznal výměr ve výši 67 221 Kč. Ani tato stížní námitka však nenachází oporu v napadeném rozhodnutí, neboť městský soud nedovodil, jak se mylně domnívá stěžovatel, ze zpětvzetí odvolání, které stěžovatel učinil dne 15. 8. 1996 při ústním jednání před Finančním úřadem v Zábřehu do protokolu o ústním jednání ze dne 15. 8. 1996, č. j. 12117/930/96-189/KoKr, že „*stěžovatel za správně vyměřenou částku uznal výměr ve výši 67 221 Kč*“. Městský soud dovodil pouze tu skutečnost, že tím byly splněny podmínky pro zastavení řízení podle ust. § 27 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků ve věci odvolání stěžovatele proti dodatečnému platebnímu výměru č. 960004223 ze dne 3. 7. 1996, č. j. FÚ 9193/920/1996/Sj, vydanému Finančním úřadem v Zábřehu, na částku 67 211 Kč, a že tedy rozhodnutí Finančního úřadu v Zábřehu ze dne 27. 8. 1996, č. j. FÚ 12565/920/1996/Sj, jímž bylo předmětné odvolací řízení zastaveno, mělo zákonný podklad. Předmětné rozhodnutí bylo, jak dokládá doručenkou Finančního úřadu v Zábřehu založená na č. l. 42 správního spisu, následně stěžovateli doručeno do vlastních rukou dne 30. 8. 1996. Za této situace neměl městský soud též žádný důvod pochybovat o doručení předmětného rozhodnutí stěžovateli a datu tohoto doručení. Ostatně stěžovatel ani neuvedl důvody, které by tyto pochybnosti měly vyvolat. Z výše uvedeného je proto patrné, že žaloba proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 10. 12. 2004, která byla Obvodnímu soudu pro Prahu 10 doručena dne 13. 12. 2004, nebyla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. a městský soud postupoval zcela správně, když tuto žalobu podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděnou napadeným usnesením odmítl.

Nejvyšší správní soud rovněž zdůrazňuje, že z napadeného usnesení městského soudu je jednoznačně patrné, že předmětné odvolací řízení bylo zastaveno z důvodu podle ust. § 27 odst. 1 písm. a) zákona o správě daní a poplatků a městský soud nikterak nedovozoval užití ust. § 48 odst. 8 citovaného zákona, jak mylně uvádí stěžovatel.

Vytýká-li stěžovatel finančním orgánům a soudům, že věc je řešena od srpna 1996, je třeba uvést, že délka řízení se jeví vzhledem k nikoli přílišné složitosti případu

nepřiměřená, nicméně takovouto stěžovatelovu námitku nelze podřadit pod žádný z kasačních důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. Takovou námitku pak není možné ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. hodnotit jinak než jako nepřijatelnou a Nejvyšší správní soud tak není nadán pravomocí se jí zabývat.

K nepřijatelnosti kasační stížnosti:

Pokud jde o stěžovatelovu námitku, která směřuje do výroku II. napadeného usnesení, konstatuje Nejvyšší správní soud, že ohledně tohoto výroku je třeba kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou, neboť je napadeno rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení [ust. § 104 odst. 3 písm. b), § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2004, č. j. 2 Afs 3/2003 - 46, www.nssoud.cz).

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému usnesení městského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ust. § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zčásti zamítnuta a zčásti odmítnuta dle § 46 odst. 1 písm. d) a § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu